

»obuvní dům« ničeho neměl a jen slůvko »Moravia« za překážku zápisu považoval. Usnesení rejstříkového soudu mluví výslovně o dodatku »obchodní« (recte obuvní) dům Moravia a o slově »Moravia« pouze šířeji se rozepisuje. Potvrzením usnesení tohoto druhou stolicí byl tedy zápis celého znění dodatku toho odepřen a není tudíž v usnesení rekursního soudu ani této v dovolací stížnosti tvrzené nezákonnosti.

Čís. 1179.

Matka, jež živila nemanželské své dítě po čas, co otec nebyl s to tak činiti, nemůže za zlepšených pak majetkových poměrů otce domáhat se na něm náhrady za výživu dítěte po onen čas.

(Rozh. ze dne 14. září 1921, Rv II 158/21.)

Žalovaný, jenž doznal nemanželské otcovství k dítěti, narozenému dne 20. září 1915, byl v zajetí od 20. března 1915 do 20. září 1918. Dítě bylo ve výživě matčině a, ježto otec po svém návratu ze zajetí nebyl ochoten na výživu dítěte přispívat, domáhala se matka na něm náhrady za náklady, jež vynaložila na výživu dítěte od jeho narození až do dne 20. září 1919 (podání žaloby), a od tohoto dne počínajíc měsíčního výživného pro dítě. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě v plném rozsahu. Odvolací soud ji zamítl, pokud se domáhala náhrady nákladu za výživné, poskytované od narození dítěte do dne 20. září 1918. **Důvody:** Pokud odvolatel brojí proti té části rozsudku, kterou se žalobkyni přiznává za dobu od 20. září 1915 do 20. září 1919 peníz 2.400 Kč jako náhrada za vyživování dítěte matkou, shledal odvolací soud odvolání odůvodněným, neboť bylo zjištěno, že nemanželský otec byl v době od 20. března 1915 do 20. září 1918 v zajetí. Poněvadž v této době nebyl žalovaný způsobilým náklad matkou na dítě učiněný hraditi, a povinnost k výživě dítěte tedy dle ustanovení § 166 odstavec druhý obč. zák. přešla na matku, není nárok její v tomto směru ustanovením § 1042 obč. zák. odůvodněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce poukazuje se dovolatelka na důvody odvolacího soudu, jež dovolacím spisem nebyly vyvráceny. K jeho vývodům se podotýká, že právní názor, že ustanovení § 166 odstavec druhý obč. zák. (§ 9 první dílčí novely k obč. zák.) předpokládá trvalou nezpůsobilost otcovu, by své nemanželské dítě vyživoval, nemá opory v zákoně, jenž v prvním odstavci uvedeného § mluví o zásadní povinnosti obou rodičů a zavazuje v druhém odstavci v první řadě otce jen za předpokladu, že je vůbec s to, této zákonné povinnosti dostáti. Že by závazek otce, který na čas zanikl, za změněných poměrů majetkových otce zase oživil ve prospěch matky, ze zákona, který nerozeznává mezi trvalou a dočasnou nezpůsobilostí otcovou, nevychází. (Viz: Krainz. System II. sv. 1917. § 461, str. 223, pozn. 22). Jelikož druhá stolice zjistila, že žalovaný v době zajetí nebyl způsobilým, náklad matkou na dítě učiněný hraditi, vším právem

dospěl k závěru, že povinnost, dítě vyživovati, přešla na žalobkyni, jež není oprávněna žádati za to náhradu na žalovaném.

Čís. 1180.

Ku založení sudiště dle § 67 j. n. stačí povšechně neznámost pobytu. Zavést po něm pátrání netřeba.

(Rozh. ze dne 20. září 1921, R I 1122/21.)

Žalovaný odstěhoval se 6. května 1921 z Kraslic, aby si v krajině kadaňské nebo žatecké hledal práci a by se usadil v místě pracovním, což se stalo dne 15. května v obci K. v obvodu okresu Žateckého. Proti žalobě, zadané u okresního soudu v Kraslicích dne 12. května 1921 vznesl žalovaný námitku místní nepříslušnosti, jíž soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, ježto v době podání žaloby žalovaný již v Kraslicích nebydlel, nýbrž jinam se odebral, by se tam usadil, pročez není tu ani obecného sudiště ani sudiště dle §§ 68 a 97 j. n. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Důvody: S názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Jest sice pravda, že obecné sudiště dle § 66 j. n. musí tu býti v době podání žaloby a že tu podmínky jeho splněny nebyly. Leč § 66 j. n. jest doplněn §em 67 j. n. Žalovaný bydlel dříve v Kraslicích. Teprve několik dní před podáním žaloby je opustil, aniž by jeho pobyt mohl býti vypátrán; teprve po 3 nedělích byla mu žaloba doručena. Dlužno tu proto použiti § 67 j. n., jenž zachovává dosavadní bydliště nebo pobyt, až si žalovaný zvolí nové bydliště neb pobyt, v kterémžto směru jest zjištěno, že se usídlil v K. teprve dne 15. května 1921.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žaloba byla podána dne 12. května 1921 a tato doba je rozhodnou pro místní příslušnost soudu v tomto případě. V den ten neměl žalovaný ani v tuzemsku ani v cizině žádného bydliště, jeho prozatimní pobyt pak byl neznám. Jsou zde tedy podmínky místní příslušnosti dle § 67 j. n. Pobyt žalovaného byl neznám nejen žalobkyni, nýbrž v obci vůbec, zejména i poštovnímu úřadu, jak patrně z jeho sdělení na zpátečním lístku doručném, že dle výpovědi majitele hotelu Imperial žalovaný odcestoval do jednoho místa v blízkosti Žatce, že však bližší je neznám. Dle toho nevěděl v čase žaloby o pobytu žalovaného ani majitel hotelu, u něhož bydlel. Takováto povšechná neznámost pobytu zajisté stačí ve smyslu § 67 j. n. a není žalobce zajisté povinen dále a déle pátrati po pobytu žalovaného, zvláště když hrozí nebezpečí, jak v tomto případě důvodně se domníval, že se žalovaný odstěhuje do cizozemsku, odkud přišel. Že by byl žalovaný svůj pobyt nebo nové bydliště místním úřadům svého dosavadního bydliště oznámil, ani netvrdí a bylo by proto bývalo pátrání v tom směru zbytečným.

Čís. 1181.

Faktura zaslaná komitentem komisionáři není obchodní fakturou ve smyslu § 88, odstavec druhý, j. n.

(Rozh. ze dne 20. září 1921, R I 1159/21.)